RÎNDUNICA GUREȘĂ

EDITURA TINERETULUI

POVEȘTI POPULARE CHINEZEȘTI

În româneşte de LY IU-GIU şi OLGA STRATULAT

Ilustrații **de** STELA CREȚU

RÎNDUNICA GUREȘĂ

O rîndunică a poposit odată pe malul unui rîu plin de sălcii și iarbă verde. Cip-cirip-cip-cip-cip, cînta ea veselă, fluturînd din aripi.

De cealaltă parte a rîului, o turturică își învăța puii : Gu-gu-gu ! Gu-gu-gu ! să cînte.

Auzind-o, rîndunica s-a făcut foc și pară.

— Turturică proastă, îndrăznești să cînți în fața mea ? Nu știi cine sînt eu ?

Abia spuse aceste cuvinte că din iarbă sări o broască și zise :

— Am auzit vorbele tale pline de venin. Ești bună de gură !

— Desigur. Din miile de păsări, cîte se află pe lume, e vreuna mai pricepută la vorbă decît mine şi mai proastă decît turturica ?

Broasca rîse cu poftă, apoi glăsui :

— Cine spune că-i prost nu e tocmai prost şi cine spune că-i priceput nu e chiar aşa de priceput.

Rîndunica, plină de mînie, se sumeţi la ea :

— Dacă n-ar fi munţii, cum ai şti care sînt cîmpiile ? Mai bine cheamă turturica să mă iau la întrecere cu ea!

— E mai bine aşa ! zise broasca. Și trecînd rîul, întrebă turturica dacă vrea să se ia la întrecere cu rîndunica. Turturica primi şi veni şi ea pe malul celălalt.

— Ei, în ce fel vreţi să vă întreceţi ? le întrebă atunci broasca.

Fără să aştepte părerea turturicii, rîndunica zise în grabă :

— Să vedem care dintre noi vorbeşte mai repede. Broască dragă, tu ai să ne fii judecător. Cea care termină mai întîi de numărat pînă la zece va fi declarată deşteaptă, iar cea care va termina la urmă, va rămîne proastă.

Turturica încuviinţă.

Deci ambele părţi fiind de acord, broasca dădu semnalul.

Rîndunica înclină capul, deschise larg ciocul şi numără pe nerăsuflate : 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10.

La rîndu-i, turturica întinse gîtlejul, deschise ciocul și începu să numere pe îndelete : 2 × 5, 2 × 5, 2 × 5, 2 × 5.

Auzind-o, broasca izbucni în hohote de rîs :

— Rîndunico, ţine-ţi gura, vorbăreaţo ! În timp ce tu ai numărat abia pînă la 8, turturica a și ajuns la 40 !

PISICA ŞI RÎSUL

Odinioară, pisica și rîsul trăiau laolaltă, ca niște neamuri adevărate. Pisica îl învăța pe rîs tot felul de lucruri.

Intr-o zi îi spuse :

— Oamenii au foc, hai să le cerem și noi, ca să ne fierbem mîncarea.

Și plecă în sat, după foc. Oamenii o primiră bucuroși și o poftiră în casă. Aici simți mirosul grozav de îmbietor al orezului care fierbea în oale. Tare ar mai fi gustat din el, dar orezul nu era încă fiert. Pisica luă focul și plecă spre pădure. Cînd ajunse destul de departe de sat stinse focul și se întoarse iar la oameni.

Dar orezul nu fiersese încă. Luă iarăși foc și porni spre casă, dar pe drum iar stinse focul ; și-a tot făcut așa pînă cînd orezul s-a fiert.

Oamenii o poftiră la masă și ea se așeză bucuroasă.

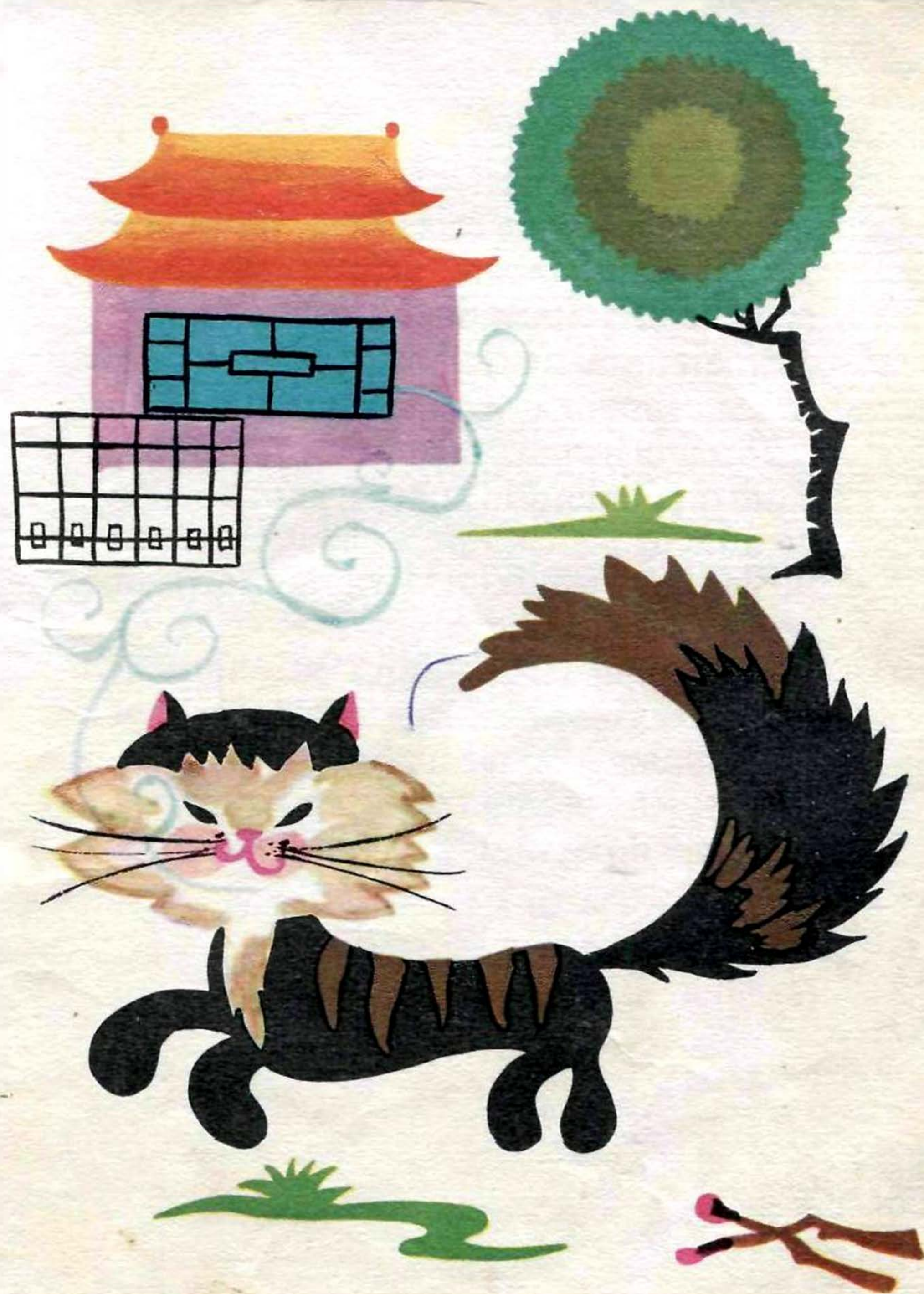
„Ce gustos e !“ gîndea pisica, sorbind din fiertură. „Tare buni sînt oamenii și grozav știu să gătească“. Și, uitînd de foc, se întoarse în grabă acasă și-i spuse rîsului :

— Oamenii sînt foarte pricepuți și primitori, hai să trăim printre ei.

Rîsul n-a vrut să plece, ba a oprit-o și pe pisică. Atunci pisica s-a hotărît să plece singură. S-a apropiat prietenoasă de rîs și i-a spus :

— Hai să te învăț cum să te cațări în copac.

Rîsul, bucuros, a făcut cum l-a învățat, numai că ea i-a arătat doar cum să urce, și nu și cum să se co-

boare. Cînd a ajuns în vîrful copacului, n-a mai ştiut ce să facă, iar pisica s-a strecurat repede printre crengi, a coborît şi-a fugit la oameni.

Rîsul n-a mai putut coborî din copac. Foamea îi sfîşia stomacul.

Pînă la urmă, nemaiputînd răbda, a sărit pe crengile subţiri, cum văzuse că a făcut pisica, dar a căzut cu capul în jos şi şi-a frînt şira spinării la ceafă.

De-atunci rîsul umblă cu capul în jos, îi chiorăie întotdeauna prin burtă, poate să se caţăre în copaci, dar nu ştie să mai coboare.

TIGRUL ŞI BROASCA

Într-o zi tigrul, însetat, a coborît din munte, la cîmpie, să caute apă.

Auzind un orăcăit : „Oac, oac !“ a tresărit mirat, zicîndu-şi : „Cine oare să aibă o voce atît de puternică ?“ Căută-n dreapta, căută-n stînga şi pînă la urmă dădu peste o broască.

— Ce ghemotoc mititel şi ce voce puternică ai ! rîse tigrul mirat.

Broasca însă i-o întoarse supărată:

— N-ai de ce să mă dispreţuieşti. Aşa mică cum sînt îmi merge bine : în fiecare zi mănînc cîte unul de-al tău.

Tigrul se înfurie :

— Ţine-ţi gura, nevolnico, că te fac piftie dintr-o lovitură !

— Frate tigrule, se lăudă broasca, tu poţi birui oricare alt animal, dar pe mine nu. Vorbeşti în vînt şi te înfurii degeaba. Oricum, nu faci nici o ispravă. Într-o zi vino totuşi să ne măsurăm puterile.

— Ba ni le încercăm chiar acum ! zise tigrul mînios. Cel învins va fi mîncat imediat de celălalt.

Broasca, nemaiputînd da înapoi, încercă să se salveze, cîştigînd un timp cu explicaţii :

— Frate tigrule, am cîntat toată dimineaţa. Sînt atît de obosită, încît abia mă mişc. N-ar fi mai bine să lăsăm pe mîine ?

— Bine, se învoi tigrul, dar dacă mîine nu vii, de mine nu scapi, te găsesc oriunde te-ai ascunde !

Şi tigrul s-a întors spre munte.

2

Broasca a rămas însă foarte tristă. Se tot gîndea ce să facă, dar nu vedea nici o scăpare. Cînd se perpelea ea mai rău, zări un bătrîn venind pe drum. Îi sări înainte, îi spuse toată povestea şi-l rugă s-o ajute. Bătrînul, după ce-o ascultă cu atenţie, o sfătui :

— N-ai de ce să fii îngrijorată : Mîine, la întoarcere, tu să te aşezi pe coada tigrului. Oricum va sări, oricum se va întoarce, coada tot în sus şi-o ţine. Şi vei cîştiga !

A doua zi a avut loc întrecerea. Mai întîi la sărituri în înălţime.

— Începem : Un, doi, trei !

Broasca, la „unu", s-a aşezat repede pe coada tigrului. Cînd a zis „trei" tigrul a făcut o săritură cît a putut, dar coada şi-a săltat-o şi mai sus. Deci broasca l-a întrecut.

Au hotărît să mai facă o încercare.

— Începem: Unu, doi, trei! La „unu“, broasca s-a aşezat iarăşi pe coada tigrului. Cînd tigrul a sărit rîul şi-a săltat coada. Broasca a ajuns hăt, departe şi tigrul a pierdut şi de data asta. Atunci, de frică să nu fie mîncat, cum era înţelegerea cu broasca, tigrul s-a speriat şi a luat-o la fugă spre munte. Pe cînd fugea de rupea pămîntul, i-a ieşit în cale un lup. „Frate tigrule, de ce fugi aşa tare?“ l-a întrebat lupul. Tigrul a îngînat tremurînd:

— Broasca vrea să mă mănînce!

— Nu se poate! zise lupul. Hai cu mine înapoi, o vom omorî numaidecît!

— Ba, cînd ai s-o vezi, ai să fugi şi tu şi o să mă laşi singur cu ea.

— Dacă nu mă crezi, să ne legăm unul de altul de gît, i-a răspuns

lupul, aşa că n-o să ne mai putem despărţi.

— Bine, aşa merg !

Broasca, văzînd pe tigru, a început să strige de răsunau văile :

— Tigrule, tigrule ! ai pierdut întrecerea, trebuie să te mănînc. Aşteaptă să-mi ascut cuţitul şi-ţi jupoi pielea !

Tigrul, cum a auzit-o, a făcut stînga-mprejur şi a luat-o la goană. Dar fiind legat de lup nu putea să fugă destul de repede. Atunci a început să se smucească şi să tragă de sfoară pînă cînd l-a omorît.

Broasca însă era tare fericită că bătrînul i-a salvat viaţa. Dar, neştiind cine este bătrînul, s-a hotărît să-i răsplătească pe toţi oamenii : a rămas pe cîmp să mănînce insectele care distrug holdele.

LUPUL, VULPEA ŞI IEPURELE

Lupul, vulpea şi iepurele s-au hotărît să se întovărăşească, cu gîndul să poată jefui mai bine. S-au urcat la munte, prin poienele înflorite, pîndind tot prin apropiere.

Şi lîngă drum au găsit o văgăună, s-au tupilat acolo şi-au stat la pîndă.

Curînd au văzut urcînd un negustor cu două coşuri mari, purtate pe-o cobiliţă. Atunci iepurele le-a şoptit încîntat :

— Staţi aici ascunşi, şi eu îl voi face pe negustor să lase jos cobiliţa şi să se depărteze cît mai mult de ea. Atunci voi luaţi cobiliţa şi fugiţi repede la vizuina lupului.

Cînd s-a apropiat negustorul, lupul și vulpea s-au lipit de pămînt și-au stat nemișcați, trăgînd cu urechea. Iar iepurele a sărit în drum și a început să cînte cu glas mieros :

— *Pe pajiștea dintre munți, se văd flori înmiresmate și copile minunate. Este murmur de izvor sau rîsul copiilor ?*

Ce lucește-n jurul meu, e fazan sau curcubeu ?

Spune-mi, frate negustor, te rog, spune-mi numai tu !

Și oprindu-se din cîntat, iepurele și-a întins rugător lăbuțele către negustor și l-a privit galeș.

Negustorul a rămas încremenit de mirare, ascultîndu-l și, înduioșat de vocea blîndă și privirea rugătoare a iepurelui, a lăsat jos cobilița și s-a

apropiat de el. Dar iepurele a sărit nițel mai departe, s-a oprit și-a întins iar lăbuțele, de parcă ar fi spus:

„Încă puțin și vei putea să mă prinzi“.

Negustorul, uitînd de toate, a pornit după iepure, dar cu cît se îndepărta de locul acela, iepurele fugea tot mai tare și pînă la urmă a dispărut în desiș.

Suflînd din greu, obosit, negustorul s-a întors să-și ia coșurile, dar degeaba a căutat primprejur, n-a mai găsit nimic. Vulpea furase cobilița și fugise împreună cu lupul pînă la vizuină. Ajunși acolo, vulpea a spus lingușitoare:

— Nene lupule, eu am dus cobilița, iar tu ești fratele mai mare, așa că ție ți se cuvine jumătate din pradă.

Lupul a înțeles că vulpea vrea să

împartă numai ei doi prada, iar iepurelui să nu-i dea nimic, dar s-a gîndit că ar fi mai bine să o ia el toată.

Aşa că s-a răstit încruntat la vulpe :

— Nu ţi-e ruşine, pocitură ticăloasă, să vrei răul iepurelui ? Trebuie să te omor, altfel o să încerci şi altădată să ne tragi pe sfoară.

Şi sărind la ea a sfîşiat-o şi a mîncat-o. Cînd a ajuns şi iepurele la vizuina lupului, s-a speriat rău de tot văzînd păţania vulpii. S-a gîndit cum să scape.

— Frate lupule, a zis el, e o mare cinste pentru mine să fiu prietenul tău. Nu s-a mai pomenit pînă astăzi ca un biet iepure să fie prieten cu prea stimatul lup, de aceea, pentru a-ţi arăta recunoştinţa mea, îţi dăruiesc şi partea mea de pradă.

Lupul, care avusese de gînd să-l

mănînce şi pe iepure, n-a mai avut încotro şi l-a lăsat în pace. Cînd a venit seara, lupul s-a culcat şi l-a lăsat pe iepure să păzească coşurile.

Cum a adormit lupul, iepurele a desfăcut coşurile şi a început să scotocească prin ele. A găsit o pungă cu zahăr, a gustat din el şi deodată i-a venit în minte un şiretlic. A ascuns punga, a închis un ochi şi a început să strige în gura mare :

— O, ce bunătate, ce bunătate !

Lupul s-a trezit şi i-a strigat supărat :

— De ce faci atîta gălăgie, neastîmpăratule !

Iepurele i-a răspuns cu voce prefăcută :

— Pînă acum credeam că dintre toate mîncările de pe lume numai fructele sînt dulci, dar acum ştiu că mai dulci şi mai dulci sînt ochii mei

din cap. Am mîncat unul și toată gura mi s-a îndulcit, inima îmi tresaltă și-mi vine parcă să zbor. Cum să nu-ți spun și ție despre asemenea grozavă descoperire? Frate lupule, înghite-ți ochii și vei simți și tu această neasemuită fericire.

Lupul, buimac de somn, n-a mai stat pe gînduri, și l-a pus pe iepure să-i scoată ochii și să-i dea să-i mănînce.

Într-o clipă iepurele i-a scos ochii de la locul lor, i-a dat prin zahăr și i-a băgat în gura lupului. I-a plăcut cumătrului mîncarea. Numai că a rămas orb și s-a repezit înfuriat să-i ceară socoteală iepurelui. Iepurele l-a liniștit spunîndu-i:

— Știu eu un izvor din care, dacă vei bea apă, vei vedea iarăși ca înainte. Haidem acolo.

Neavînd încotro, lupul s-a dus cu

iepurele. Au ajuns la marginea unei prăpastii şi acolo iepurele i-a zis :

— Frate lupule, izvorul e aproape, la doi paşi de tine, grăbeşte-te să bei !

Lupul s-a repezit înainte şi s-a prăbuşit în prăpastie, izbindu-se de stînci.

Iepurele a început să ţopăie strigînd :

— Lup lacom şi nesătul, ai vrut să prazi totul, dar ai păţit-o. Acum o să mă ospătez numai eu pe săturatele !

Şi întorcîndu-se repede la coşuri, le întorcea pe toate părţile, le privea îndelung şi cînta bucuros :

Vulpe şireată, vino să vezi
Inelele strălucesc ca aurul.
Lupule lacom, vino şi tu să vezi
Brăţările licăresc ca argintul

Hi, hi, veniți repede să vedeți,
Hi, hi, încă un pachet de zahăr alb
ca zăpada
Ce bine e, ce bine e !
Toate sînt numai ale mele !

Însă în pachetul cu praf alb nu mai era zahăr, ci otravă pentru lupi. Iepurele a înghițit lacom din ea și în scurt timp a murit în chinuri mari.

Astfel că nici lupul cel crud și lacom, nici șireata vulpe, nici iepurele n-au avut parte de lucrurile furate.

A doua zi, negustorul, căutînd prin pădure, a dat de vizuina lupului, a găsit coșurile furate și pe deasupra o blană de vulpe și una de iepure.

TIGRUL ÎNGÎMFAT

Umblînd prin pădure, tigrul a zărit o pasăre cîntînd şi jucînd de parcă toată lumea era a ei.

— Arătare cu picioare subţiri, ce tot ţipi şi ţopăi ? Poţi cumva să te iei la întrecere cu mine ? i-a spus tigrul privind-o pieziş.

— De ce rîzi de unul mai mic ? a strigat pasărea supărată. Hai să vedem cine joacă mai frumos pe crengile copacului.

„Nu-i mare lucru, şi-a zis tigrul. Oricine ştie să joace“.

Pasărea a început să salte uşoară şi vioaie pe ramuri. Tigrul s-a căţărat în copac, a sărit pe o creangă,

apoi pe alta şi deodată s-a auzit : „Buf !“ A căzut tigrul de mai-mai să-şi frîngă spinarea.

Plecînd cu coada-ntre picioare, tigrul a ajuns la cîmp.

Acolo a văzut un popîndău care dormea cu burta la soare.

— Aoleu ! Ce mai animal e şi ăsta, care nici picioare n-are ! zise tigrul batjocoritor.

— De ce rîzi de unul mai mic ? răspunse popîndăul. Hai să vedem cine trece mai repede printre oameni?

Tigrul primi şi porniră întrecerea.

Popîndăul s-a strecurat repede prin mulţime, încît nimeni n-a izbutit să pună mîna pe el.

Cînd i-a venit rîndul tigrului, oamenii au luat ciomege şi ce au găsit mai la îndemînă, au sărit la el şi l-au bătut măr. Abia a izbutit tigrul să scape din mîna lor.

Obosit, supărat, abia trăgîndu-şi sufletul, tigrul s-a trîntit pe iarbă, la marginea unei mlaştini. Dar văzînd un melc a uitat de cele două păţanii şi a început să rîdă de el :

— Aoleu ! Aşa ceva n-am văzut de cînd sînt. N-ai gură să mănînci, n-ai picioare să umbli, nu eşti bun de nimic.

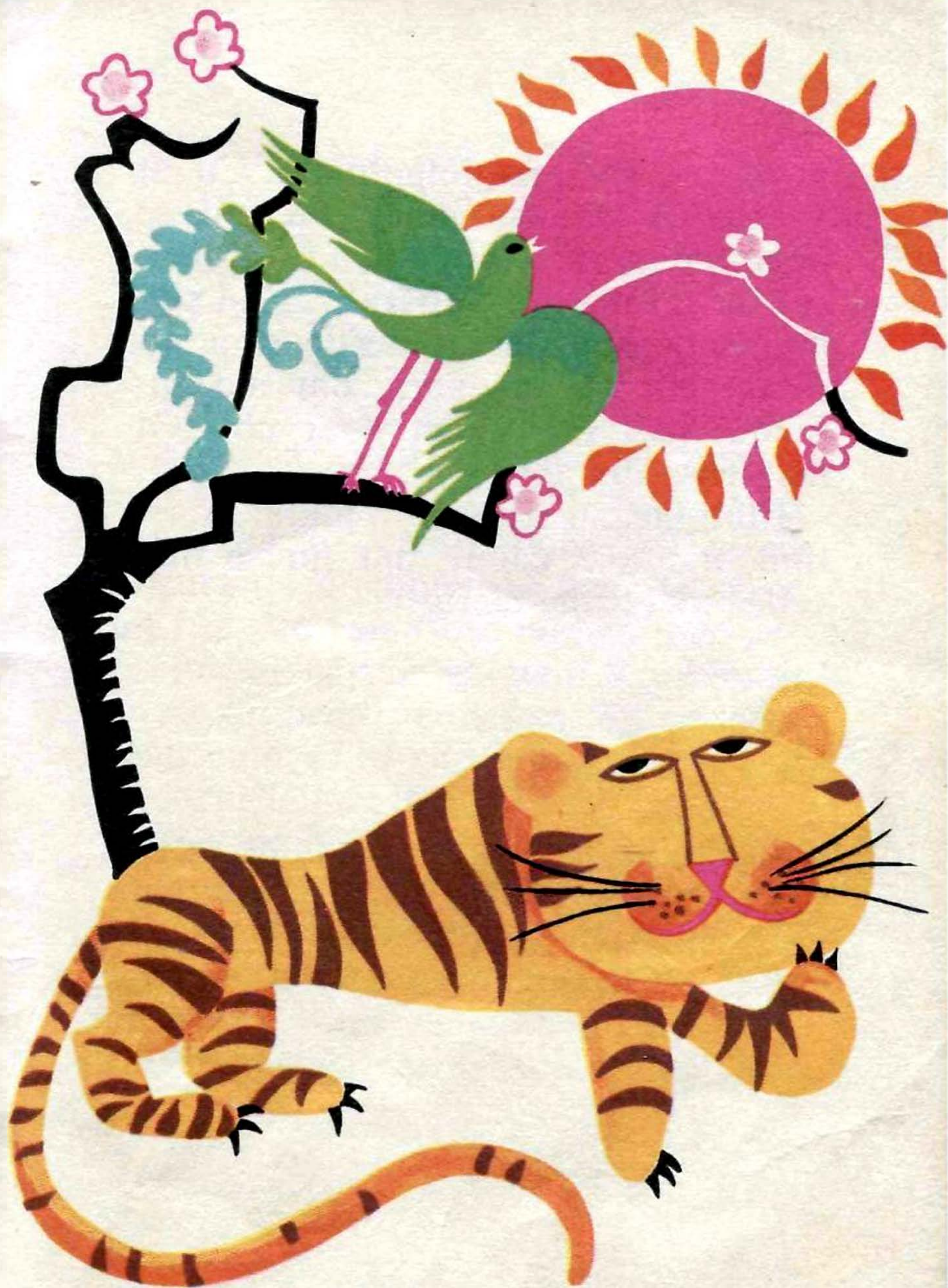
Melcul i-a răspuns liniştit :

— Frate tigrule, te poftesc să te iei la întrecere cu mine ; să vedem cine trece mai repede mlaştina.

Tigrul s-a prins. „Din două salturi am şi trecut dincolo, îşi făcu el socoteala în minte". Şi sigur de el mai zise : „Cum îşi închipuie melcul că m-ar putea întrece ?"

— Hai !

Melcul a început să înoate încetişor. Tigrul, îngîmfat, a sărit cît a putut şi a nimerit drept în mijlocul

mlaştinii, unde s-a împotmolit. Cu cît se zbătea să iasă afară, cu atît se împotmolea mai rău. Între timp melcul l-a şi întrecut. Supărat, tigrul şi-a mai adunat o dată puterile şi a încercat din nou să sară, dar s-a cufundat mai tare, încît doar botul îi mai ieşea din apă.

Cînd melcul a ajuns la malul mlaştinii, a întors capul, dar nu se mai vedea nici urmă de tigru.

VULPEA, MAIMUŢA, IEPURELE ŞI CALUL

Nici una dintre vietăţile pădurii n-o putea suferi pe vulpe: umbla numai cu şiretlicuri, îl înşela ba pe unul, ba pe altul şi-ntotdeauna se bucura dacă izbutea să ducă la capăt un rău. Nu rămăsese nimeni prin împrejurimi căruia să nu-i fi pricinuit ea vreun necaz, de aceea toţi se socoteau cum să-şi răzbune pierderile şi necazurile mai bine.

Tot gîndindu-se şi frămîntîndu-se, maimuţa a găsit pînă la urmă un mijloc de răzbunare. Nebună de bucurie, a sărit din copac şi l-a zărit pe iepure stînd ghemuit într-un tufiş. I-a împărtăşit şi lui planul ei, dar

iepurele a privit-o cu atîta neîncredere, încît maimuţa i-a strigat supărată :

— Dacă nu crezi, vino cu mine! Eu o să vorbesc cu vulpea, iar tu o să stai în vîrful muntelui, să te uiţi.

A colindat maimuţa prin pădure mult pînă a dat de vulpe, şi-a întrebat-o :

— Coană vulpe, spune-mi, ştii care este cea mai bună mîncare din lume ?

Cum a auzit de mîncare, vulpea a ciulit urechile şi-a întrebat-o repede :

— Nu cumva ştii tu ?

— Chiar astăzi am aflat. Nimic pe lume nu-i mai bun la gust decît carnea de cal. Dar nu-i uşor de dobîndit aşa ceva.

Vulpii a început să-i lase gura apă.

— Şi de ce-i aşa de greu ?

— Pentru că fuge de nu-l poţi

ajunge. Și ca să izbutești, trebuie să-ți legi coada de coada lui. Dacă vrei, poți să încerci. Tocmai am văzut, cînd veneam încoace, un cal adormit.

Vulpea nu mai putea de nerăbdare, dar s-a prefăcut nepăsătoare.

— O să mă mai gîndesc eu care e cea mai bună mîncare; e greu de răspuns așa, pe loc. Mai vorbim noi altă dată. Numai să nu sufli nici o vorbă nimănui.

Și vulpea s-a despărțit de maimuță și a plecat în grabă, fluturîndu-și coada stufoasă. Maimuța s-a prefăcut și ea că pleacă, dar s-a cățărat într-un copac înalt și, ascunsă în frunziș, a așteptat să vadă ce se va petrece. Nici vulpea n-a mers prea departe; îndată s-a întors pe furiș și s-a apucat să caute calul de care pomenise maimuța. L-a găsit într-o

poiană din apropiere, dormind dus, obosit de munca grea a zilei.

Vulpea s-a apropiat tiptil, și-a legat cu grijă coada de coada calului, apoi l-a mușcat zdravăn de coapsă.

Calul, trezit pe neașteptate și străfulgerat pînă în măduva oaselor de durere, a sărit în picioare și a luat-o la fugă bezmetic, neputîndu-se dumiri ce s-a întîmplat.

Astfel vulpea a fost trîntită la pămînt și fiind legată strîns de coada calului a fost tîrîtă în goană prin toată pădurea.

Numai plăcut nu era gustul pe care-l simțea biata vulpe. Nici nu știa de ce să aibă grijă mai întîi : de cap sau de frumoasa ei coadă stufoasă.

Maimuța, care privea din copac, nu mai putea de bucurie. Uitînd unde se află, a început să sară și să bată din palme. Dar curînd s-a pomenit

la rădăcina copacului. În cădere s-a lovit atît de rău încît fundul i s-a roșit tot.

Iepurele, din vîrful muntelui, văzînd cum era tăvălită vulpea și cum a căzut maimuța, a rîs cu atîta poftă încît buza de sus i-a plesnit.

De aceea, pînă în ziua de astăzi maimuțele au fundul roșu, iar iepurii au buza de sus despicată.

Caii nu mai dorm niciodată culcați, ci numai în picioare. Cînd sînt prea obosiți, se rostogolesc de cîteva ori prin iarbă și se ridică iar.

Blana vulpilor are cîte o pată galbenă sau cenușie ; arareori se poate întîlni o vulpe cu blana de o singură culoare.

P L Ă C I N T A

A fost odată o mamă care avea trei copii.

Într-o dimineaţă, mama a făcut o plăcintă cu carne de porc şi făină de raci, a pus-o pe masă, i-a chemat pe copii şi ea şi-a văzut mai departe de treburi. Copiii s-au bucurat foarte mult văzînd plăcinta şi abia aşteptau s-o mănînce, dar pe masă nu era nici un cuţit.

Cel mare, aşezîndu-se pe scaun, zise către mijlociul :

— Du-te la bucătărie după cuţit !

Mijlociul, la rîndu-i, zise către cel mic :

— Du-te şi adu cuţitul !

Cel mic, bosumflat, zise şi el :

— Eu sînt mic, duceţi-vă voi !

Aşa s-au îmboldit, unul pe altul, multă vreme, şi nici unul nu s-a urnit.

În cele din urmă, cel mare hotărî :

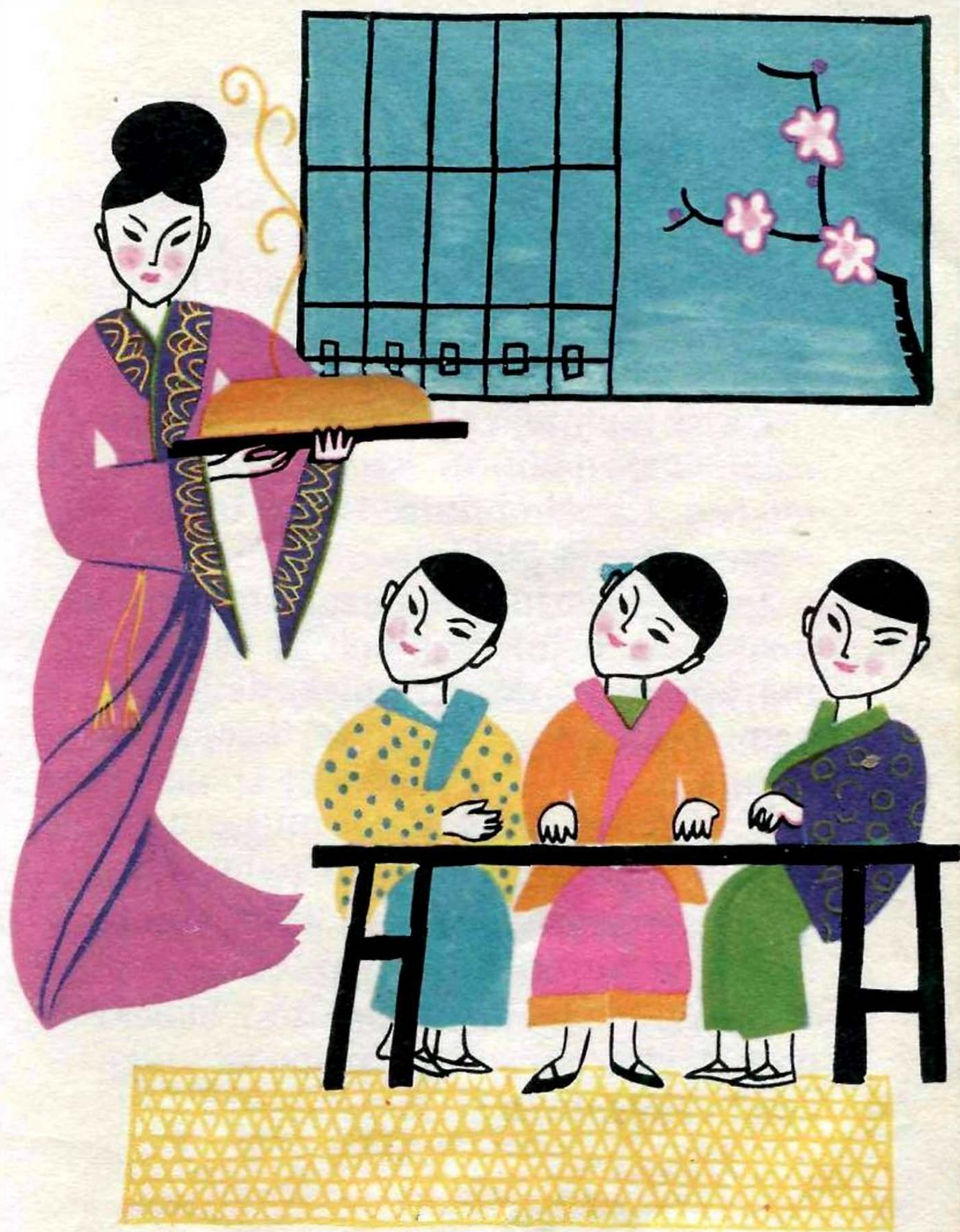
— Dacă nu vreţi, stăm mai bine cu toţii aici. Şi care va vorbi primul, sau va plînge, sau va da din mîini şi din picioare, acela se va duce să aducă cuţitul. Vă învoiţi ?

— Ne învoim !

Toţi trei au rămas pe loc ca nişte stane de piatră. Nu se mişcau, nu vorbeau, nu plîngeau, pentru că nici unul nu vroia să meargă după cuţit.

În odaie a intrat atunci pisica. Văzînd plăcinta cu carne de porc pe masă, răspîndind un miros plăcut de făină de raci, şi pe cei trei copii nemişcaţi în jurul mesei, sări pe masă şi începu să înfulece din plăcintă.

Leneşi cum erau, cei trei holbau

ochii la pisică, le lăsa gura apă, dar nu se mișcau și nu scoteau o vorbă.

Curînd după pisică intră și cîinele. Văzînd pisica, acesta se repezi la ea, o goni, sări cu labele pe masă și începu să înfulece și el din plăcintă.

Ca și înainte, cei trei leneși holbau ochii, înghițeau în sec, dar nu se mișcau. Cîinele înfulecă pînă termină aproape toată plăcinta.

Într-un tîrziu, cel mic, hămesit de foame, cu ochii la plăcinta care rămăsese doar cît un miez de nucă, nemaiputîndu-se stăpîni, începu să plîngă.

Fratele cel mare și cel mijlociu săriră imediat și bătură din palme :

— Frățioare, ai plîns, du-te și adu repede cuțitul !

Speriat, cîinele a hăpăit și bucata de plăcintă care mai rămăsese și, cu coada ridicată, a șters-o.

DE CE RĂSARE SOARELE CÎND CÎNTĂ COCOȘUL?

Odinioară, cu multă vreme în urmă, pe cer erau nouă sori.

Oamenii o duceau foarte greu, căci nu era niciodată noapte ; arșița cumplită usca totul, pădurile piereau, iar iarba nici măcar nu putea crește. Nu știau bieții oameni ce să mai facă, să-și poată ține zilele.

Dar într-o bună zi s-a găsit un voinic care nimerea orice țintă cu săgeata ; și-a încordat arcul cu putere și a început să tragă în sori. Opt sori a doborît cu săgețile lui, dar al nouălea s-a ascuns în nori și a scăpat.

Ce bucurie grozavă pe oameni! Dar bucuria n-a ţinut mult : pămîntul se răcea tot mai tare, iar bezna nopţii nu se mai sfîrşea. Speriaţi, oamenii au rugat păsările cîntătoare să cheme soarele înapoi, dar soarele nu s-a lăsat înduplecat.

Pînă la urmă s-au gîndit la cocoş. Cocoşul, plin de sfială, le-a spus că el nu ştie să cînte. Dar, ca să-i ajute, s-a hotărît totuşi să încerce şi a cîntat cu atîta suflet încît a început să se înroşească. Soarele s-a ivit pe cer şi corul păsărilor a răsunat plin de mulţumire.

De atunci, cînd cîntă cocoşul, răsare soarele.

cucu rigu

CUPRINS

Redactor responsabil : GEORGETA PĂSĂRIN
Tehnoredactor : CONSTANŢA VULCĂNESCU

Dat la cules 11.02.1967. Bun de tipar 12.04.1967. Apărut 1967. Comanda nr. 8 181. Tiraj 120 140. Hîrtie off A de 80 g/m² 610 × 860/32. Coli editoriale 0,95. Coli de tipar 1,50. A.T. 17 660. C.Z. pentru bibliotecile mici 8 R—93.

Atelierele Grafice nr. 4,
B-dul Bucureştii Noi nr. 40, Bucureşti,
Republica Socialistă România